

**Reactie TU Delft op het wetsvoorstel screening
kennisveiligheid**

26 juni 2025

Inhoud

1. Inleiding.....	3
2. Hoofdpijnen	3
3. Toelichting	4
3.1 Complexiteit en praktische onmogelijkheid aanwijzen sensitieve vakgebieden	4
3.1.1 Sensitieve technologie	4
3.1.2 TRL en mogelijke vitale of militaire toepassingen	5
3.1.3 Overzicht bijhouden	5
3.2 Onwenselijkheid en complexiteit compartimentering door brede scope wet.....	5
3.2.1 Open inrichting universiteiten	5
3.2.2 Niveau van compartimenteren	6
3.2.3 Laboratoria.....	7
3.3 Disproportionaliteit en ondoelmatigheid bachelor- en masterstudenten	7
3.4 Inschatting aantal screenings per jaar.....	8
3.5 Doorlooptijden.....	8
3.5.1 Gevolgen algemeen	8
3.5.2 Gevolgen vacatureprocedures medewerkers	9
3.5.3 Gevolgen inschrijfprocedures studenten	9
3.5.4 Opvangen van pieken	9
3.6 Regeldruk en financiële impact	9
3.6.1 Eenmalige kosten aanwijzen screeningsplichtigen	10
3.6.2 Eenmalige kosten voor compartimentering (fysiek en digitaal).....	10
3.6.3 Eenmalige kosten reorganisatie	11
3.6.4 Doorlopende kosten uitvoering wet	11
3.6.5 Ontbreken van extra financiële middelen	12
3.7 Bredere context.....	12
3.7.1 Concurrentiepositie binnen EU	12
3.7.2 Impact internationale samenwerking	13
3.7.3 Open science	13
3.8 Juridisch commentaar	13

1. Inleiding

In dit document reageert TU Delft op het wetsvoorstel screening kennisveiligheid.

De afdeling Kennisveiligheid heeft reacties op het wetsvoorstel opgehaald bij de faculteiten en ondersteunende diensten van TU Delft. De belangrijkste punten die daaruit voortkwamen zijn gedeeld met UNL. Voorliggend document is een aanvulling op de reactie van UNL op het wetsvoorstel (17 juni 2025) met toelichtingen en opmerkingen die specifiek van toepassing zijn op de situatie in Delft.

2. Hoofdpijnen

TU Delft ziet een screening van personen door een onafhankelijke overheidsinstantie als een mogelijk waardevol aanvullend instrument binnen het bredere kennisveiligheidsbeleid. De brede scope van dit wetsvoorstel maakt de uitvoering in de praktijk echter onuitvoerbaar, ondoelmatig en disproportioneel.

Het voorliggende wetsvoorstel zal grote negatieve gevolgen hebben voor het aantrekken van technisch talent en het concurrentievermogen van Nederland. Wij stellen graag een aangepaste en gefaseerde aanpak voor: een realistisch proces van risicobeoordeling met een veel kleinere impact die grotendeels rust op zelfregie door de sector. Wat betreft mogelijke contouren van een dergelijke aanpak verwijzen wij naar de reactie op het wetsvoorstel namens de 4TU.Federatie en de Raad voor Technische Wetenschappen (24 juni 2025).

Wat TU Delft betreft zijn de belangrijkste knelpunten van het wetsvoorstel:

1. Complexiteit en praktische onmogelijkheid aanwijzen sensitief onderzoek. Het beoordelen van de sensitiviteit van onderzoeksgebieden is een optelsom van complexiteiten: Het is ten eerste zeer tijdrovend om per onderzoeksgebied vast te stellen of technologie uit Bijlage 2 van het wetsvoorstel ontwikkeld wordt. Daarbij komt dat het in de praktijk onuitvoerbaar is om te beoordelen onder welk TRL een onderzoek valt en of vitale of militaire toepassing “voorstelbaar of voorzienbaar” is. Verder geeft het wetsvoorstel geen concreet beoordelingskader, waardoor het onmogelijk is om de precieze gevolgen van de wet te overzien. Vanwege geleidelijke verschuivingen van onderzoeksgebieden moet het overzicht bovendien continu worden bijgehouden, wat het geheel praktisch onwerkbaar maakt. Ten slotte is de benodigde expertise voor het beoordelen van technologie schaars. Zie Hoofdstuk 3.1 en 3.6.1 voor meer toelichting.
2. Onwenselijkheid en complexiteit compartimentering door brede scope wet. De open inrichting van universiteiten (zowel fysiek als organisatorisch) is essentieel voor het wetenschappelijke proces van kennisuitwisseling en -ontwikkeling. De scope en kwaliteit van compartimentering die de wet voorschrijft vraagt dan ook een enorme aanpassing van zowel de digitale en fysieke organisatie en inrichting als de cultuur van onze universiteit. In het geval van laboratoria is het in sommige gevallen praktisch onmogelijk om onderscheid te maken tussen sensitief en niet-sensitief onderzoek. Zie Hoofdstuk 3.2 en 3.6.2 voor meer toelichting.

3. Disproportionaliteit en ondoelmatigheid screenen bachelor- en masterstudenten. Wij schatten de kennisveiligheidsrisico's van bachelor- en masterstudenten in als laag (vanwege de focus op openbare kennis) terwijl de impact van een screening op studenten hoog is (o.a. administratie van projecten en langere inschrijfprocedures). Dat maakt het disproportioneel en ondoelmatig om deze groep volledig binnen de scope van de wet te trekken. Zie Hoofdstuk 3.3 voor meer toelichting.
4. Hoog aantal screenings TU Delft. Voor zover het mogelijk is om hier een inschatting van te maken, hebben wij berekend dat het wetsvoorstel zal leiden tot ongeveer 3500 screenings per jaar voor TU Delft, bestaande uit 1500 medewerkers en 2000 masterstudenten. Omdat het onmogelijk is hier zinvolle uitspraken over te doen, zijn bachelorstudenten en aanvullende criteria (TRL en mogelijke militaire/vitale toepassing) in deze berekening niet meegenomen. Het uitvoeren van 3500 (of meer¹) screenings per jaar vraagt veel inspanning van TU Delft op het gebied van begeleiding en beheer. Zie Hoofdstuk 3.4 en 3.6.4 voor meer toelichting.
5. Negatieve gevolgen doorlooptijd. Een doorlooptijd van 4 (+ 4) weken heeft grote negatieve gevolgen. De onvermijdelijke vertraging, onzekerheid en het extra (uitzoek-/invul)werk zal ertoe leiden dat sommige kandidaten en studenten andere (Europese) universiteiten en bedrijven kiezen boven Nederlandse kennisinstellingen. Door vertraging van selectieprocedures van PhD en postdoc kandidaten zullen we daarnaast financiering mislopen. Ook levert de onzekerheid over de uitvoeringstermijn van de screening problemen op voor onze interne processen. Zie Hoofdstuk 3.5 voor meer toelichting.
6. Concurrentiepositie binnen Europa. We zien nu al dat sommige onderzoekers weglopen naar universiteiten buiten Nederland als gevolg van het verscherpt toezicht kennisembargo of ons kennisveiligheidsbeleid. De wet zal de verschillen tussen Nederland en andere Europese landen vergroten en verharderen. Dat is zeer schadelijk voor de Nederlandse concurrentiepositie. Zie Hoofdstuk 3.7.1 voor meer toelichting.

3. Toelichting

3.1 Complexiteit en praktische onmogelijkheid aanwijzen sensitieve vakgebieden

3.1.1 Sensitieve technologie

Het is zeer tijdrovend om vast te stellen of (sub)technologie uit Bijlage 2 van het wetsvoorstel ontwikkeld wordt. In Hoofdstuk 3.6.1 wordt berekend dat experts van de afdeling kennisveiligheid hier naar verwachting 2 werkweken per afdeling voor nodig hebben en iedere wetenschapper hier 2 uur aan moet besteden. Omgerekend kost dit eenmalig ongeveer 1

---

¹ Bachelorstudenten meenemen zal het aantal screenings sterk verhogen. En wij zien niet hoe de aanvullende criteria (TRL en mogelijke militaire/vitale toepassing) het aantal screenings aanzienlijk kunnen verlagen.

miljoen euro. Bijkomende complicerende factor is dat de benodigde expertise voor deze exercitie moeilijk te vinden is.

3.1.2 TRL en mogelijke vitale of militaire toepassingen

Deze exercitie wordt *nóg* complexer als ook het gesprek over TRL en mogelijk vitale of militaire toepassingen moet worden gevoerd. Dat weten wij door onze ervaring met vergelijkbare gesprekken over export control regelgeving en de ingewikkelde discussies die deze opleveren. Het TRL van een bepaald onderzoeksgebied is niet eenduidig en bij technologisch onderzoek loopt het TRL over het algemeen op gedurende het project. Wetenschappers kunnen proberen de screening te ontlopen door te beargumenteren dat hun onderzoek niet voldoet aan de criteria, hetgeen naar verwachting lange discussies zal opleveren.

Verder geeft het wetsvoorstel geen concreet beoordelingskader, waardoor het onmogelijk is om de gevolgen van de wet geheel te overzien. Wij zien in ieder geval niet hoe, in de context van een technische universiteit, de aanvullende criteria (TRL en mogelijke militaire/vitale toepassing) het aantal screenings aanzienlijk kan verlagen – wat wel de intentie lijkt van het wetsvoorstel. Wat betreft vitale of militaire toepassing, geldt bijvoorbeeld dat het verdedigbaar is dat de meeste technologie binnen een technische universiteit “voorstelbaar of voorzienbaar” een vitale of militaire toepassing heeft.

3.1.3 Overzicht bijhouden

Onderzoeksvelden verschuiven regelmatig en onderzoekers worden gestimuleerd om aanpalende gebieden te verkennen of nieuwe interne en externe samenwerkingen met andere wetenschappers aan te gaan, waardoor een geleidelijke verschuiving optreedt in het onderzoeksgebied waar een onderzoeker zich mee bezighoudt. Geheel nieuwe projecten starten op maandelijkse basis. Om deze dynamiek te vangen zal de afdeling kennisveiligheid het overzicht van screeningsplichtigen doorlopend moeten monitoren. Naast het feit dat dit veel tijd, geld en schaarse expertise kost (zie Hoofdstuk 3.6.4), is het onrealistisch om continu op de hoogte te zijn van *alle* (graduele) verschuivingen.

3.2 Onwenselijkheid en complexiteit compartimentering door brede scope wet

3.2.1 Open inrichting universiteiten

De open inrichting van universiteiten (zowel fysiek als organisatorisch) is essentieel voor het wetenschappelijke proces van kennisuitwisseling en -ontwikkeling. De mate en kwaliteit van compartimentering die de wet voorschrijft vraagt dan ook een enorme aanpassing van zowel de digitale en fysieke organisatie en inrichting als de cultuur van onze universiteit.

Met dit wetsvoorstel wordt niet alleen de technologie gecompartmenteerd, maar ook het wetenschappelijk discours en de (vrije) kennisdeling. In het kader van innovatie wordt juist gezocht naar dwarsverbanden die door de traditionele indeling in (vak)groepen en afdelingen heen lopen. Ook studenten worden gestimuleerd om vakken en projecten te volgen buiten hun track of opleiding. Compartimenteren wordt dan ook door de grote meerderheid van de

faculteiten en afdelingen als zeer onwenselijk beschouwd. Vanwege deze interne verbondenheid en dynamiek zal er naar verwachting voortdurend door de (fysieke en/of digitale) compartimentering heen gemanoeuvreerd worden.

Alleen wanneer je het 'hek' van compartimentering om het onderdeel heen plaatst waar je deze kruisbestuiving wilt behouden, lever je niet in op de kwaliteit van je onderzoek. Gezien de onmogelijkheid om dit 'hek' voor compartimentering om de TU Delft als geheel te plaatsen, geldt dat wij per definitie bij dit voorstel inleveren op de kwaliteit van ons onderzoek en op onze innovatiekracht.

3.2.2 Niveau van compartimenteren

Het wetsvoorstel legt een sterke nadruk op fysieke en digitale compartimentering. Het niveau van compartimenteren, oftewel de fijnmazigheid van de bepaling van screeningsplichtigen, is een 'trade-off' tussen verschillende voor- en nadelen.

Ten eerste leidt een fijnmazige bepaling van screeningsplichtigen tot een lager aantal screenings dan een grofmazige bepaling. Hoe groot dat verschil in aantal screenings is, hangt af van de (uiteindelijke) scope van de wet. Hoe meer technologie wordt gezien als 'hoog risico', hoe meer mensen direct screeningsplichtig zijn en dus hoe kleiner het verschil in aantal screenings. En andersom: hoe kleiner de lijst met sensitieve/hoog risico technologieën, hoe minder mensen zelf screeningsplichtig zijn en dus hoe groter het verschil in aantal screenings.

Ten tweede is de belemmering van uitwisseling van kennis, apparatuur, personeel en studenten tussen compartimenten een sterke drive om op een hoger niveau (grofmaziger) te compartimenteren.

Ten derde betekent een fijnmazige bepaling van screeningsplichtigen aanzienlijk hogere kosten dan een grofmazige bepaling, aangezien meer onderdelen gecompartmenteerd moeten worden. Zie ook Hoofdstuk 3.6.2.

Ten vierde zou een te hoog niveau van compartimenteren (denk aan faculteiten of de gehele universiteit) betekenen dat sommige wetenschappers of studenten überhaupt geen kans meer maken om te werken of studeren bij TU Delft, zelfs als het een niet-sensitief onderwerp betreft.

Met de brede scope van het wetsvoorstel in acht, denken wij dat TU Delft op het niveau van 'afdelingen' zal moeten compartimenteren. Kleinere organisatieonderdelen (zoals secties, groepen of projecten) hebben teveel onderlinge uitwisselingen, gebruiken gezamenlijke onderzoeksfaciliteiten en zijn te vaak onderhevig aan veranderingen. Dit zou het toegangsbeheer onuitvoerbaar maken en bovendien erg kostbaar zijn. Compartimenteren op niveau van grotere organisatieonderdelen (zoals faculteiten) zou bovenmatig veel (onnodige) screenings opleveren.

Complicerend in deze afweging is dat afdelingen niet 1-op-1 overlappen met opleidingen, tracks of studentprojecten. De activiteiten van studenten lopen diagonaal over faculteiten en voegen zich niet naar de compartimenten van afdelingen (noch van secties, groepen of projecten).

Het moge duidelijk zijn dat digitale en fysieke compartimentering door de brede scope van het wetsvoorstel een extreem grote reorganisatie vereist van de inrichting en organisatie van TU

Delft. Het is niet te overzien hoeveel tijd dit kost, maar het is in ieder geval onrealistisch dat deze reorganisatie vóór de inwerkingtreding van de wet (medio 2027) gereed zou kunnen zijn. In Hoofdstuk 3.6.2 en 3.6.4 staat omschreven wat compartimentering naar verwachting (minimaal) kost.

3.2.3 Laboratoria

In het geval van laboratoriumruimten is het afscheiden van sensitief onderzoek extra kostbaar en in sommige gevallen onrealistisch. Verspreid over de gehele universiteit heeft TU Delft namelijk honderden laboratoria. In een enkel geval heeft een faculteit al honderden laboratoria. Deze laboratoria vervullen een cruciaal verbindingspunt waar verschillende lagen van onderwijs en onderzoek samenkomen. Apparatuur in laboratoria wordt gebruikt voor zowel sensitief als niet-sensitief onderzoek op eenzelfde dag. Dat betekent dat ook mensen van het niet-sensitieve onderzoek in aanraking kunnen komen met sensitieve technologie en dus gescreend moeten worden.

Als (deel)oplossing zou TU Delft vele laboratoria, inclusief bijbehorende apparatuur, kunnen dupliceren. Dat kost veel inspanning, geld en ruimte. Voor sommige apparatuur is dit vanwege de extreem hoge kosten zelfs onrealistisch (bijvoorbeeld een elektronenmicroscoop van miljoenen euro's).

3.3 Disproportionaliteit en ondoelmatigheid bachelor- en masterstudenten

Wij vinden het disproportioneel en ondoelmatig om bachelor- en masterstudenten binnen de scope van de wet screening kennisveiligheid te trekken. Ondanks het 'meedraaien' binnen een onderzoeksgroep als onderdeel van (afstudeer)projecten, schatten wij de kennisveiligheidsrisico's hier over het algemeen als laag in. Ook in deze context van projecten en meedraaien in onderzoek, bevinden bachelor- en masterstudenten zich nog in de fase waarin de kennis en vaardigheden die hen worden geleerd over het algemeen binnen de scope van informatie valt welke reeds in het publieke domein aanwezig is.

Het is daarentegen zeer arbeidsintensief om bij te houden welke bachelor- en masterstudenten in aanraking komen met sensitieve technologie. Er is momenteel veel (bijna onbeperkte) vrijheid bij het kiezen van vakken en projecten (ook buiten de eigen studie) en er zijn interdisciplinaire projecten (met betrokkenheid van het bedrijfsleven) en universiteitsbrede honoursprogramma's die de nadruk leggen op samenwerking van studenten vanuit alle faculteiten van onze universiteit en daarbuiten. Aanmelding voor vakken en projecten is soms niet nodig en loopt in andere gevallen via decentrale registratiesystemen. Het zal arbeidsintensief en tijdrovend zijn om een overzicht te maken en bij te houden van alle (afstudeer)projecten en betrokken studenten.

In de balans van het naar inschatting beperkte kennisveiligheidsrisico bij studenten en het disproportionele werk dat nodig zou zijn om grip te houden op deze groep in relatie tot de screening kennisveiligheid, pleiten wij voor het in het geheel uitzonderen van bachelorstudenten van de screening. Wat betreft masterstudenten pleiten wij voor een middenweg, waarbij alleen specifieke projecten of tracks onder de wet vallen – vergelijkbaar met het verscherpt toezicht

kennisembargo. Dit resulteert in een verbeterde focus op de meer relevante doelgroepen en een concentratie van beschikbare middelen.

3.4 Inschatting aantal screenings per jaar

Disclaimer: Wij hebben geprobeerd een inschatting te maken van het aantal screenings per jaar dat TU Delft op basis van het wetsvoorstel kan verwachten. Omdat het onmogelijk is hier zinvolle uitspraken over te doen, zijn bachelorstudenten en aanvullende criteria (TRL en mogelijke militaire/vitale toepassing) in deze berekening niet meegenomen.

Bij TU Delft werken momenteel ruim 8800 mensen op wetenschappelijke functies (bezoldigd en onbezoldigd). Op basis van eerdere uitvragen denken wij dat ruim tweederde hiervan in een afdeling zit waarin gewerkt wordt met met sensitieve (sub)technologie zoals geformuleerd in Bijlage 2 van het wetsvoorstel; oftewel 6000 medewerkers. Gemiddeld wordt minimaal 25% van de medewerkers jaarlijks vervangen. Dat betekent dat ongeveer 1500 kandidaten per jaar gescreend moeten worden.² Het daadwerkelijke getal zal hoger zijn, aangezien een negatief screeningsbesluit (of een kandidaat die tijdens de screening is afgehaakt) een hernieuwd sollicitatietraject vergt, welke tot een nieuwe kandidaat en een nieuwe screening zal moeten leiden.

TUD heeft naar inschatting in totaal 4200 masterstudenten die in hun track of opleiding (voor opleidingen zonder tracks) in aanraking komen met sensitieve technologie. Dat betekent dat ongeveer 2000 aspirant-masterstudenten jaarlijks gescreend moeten worden.³

In totaal verwachten wij dus dat ongeveer minimaal⁴ 3500 personen per jaar de screening moeten doorlopen om bij TU Delft te kunnen komen werken of studeren.

3.5 Doorlooptijden

3.5.1 Gevolgen algemeen

Als gevolg van het wetsvoorstel zal TU Delft nieuwe tijdlijnen en processen moeten ontwikkelen voor de werving- en selectieprocedures voor medewerkers en inschrijfprocedures voor studenten. De vraag is of en hoe dit in te passen is op alle andere processen binnen de universiteit (denk aan visumaanvragen, onderwijsplanningen, binnenhalen van beurzen, projectplanningen, etc.). In de huidige situatie ziet een enkele faculteit al dat de doorlooptijd van een intern kennisveiligheidsadvies (maximaal 2 weken, tenzij advies van het Rijksbreed Loket Kennisveiligheid nodig is) al niet past in de tijdslijn van de processen. De onzekerheid van een mogelijke opschorting maakt het daarnaast extra ingewikkeld om onze processen efficiënt in te richten en een aantrekkelijke werkgever te zijn.

---

² Ter indicatie, in het geval van secties zal het gaan om ongeveer 1400 kandidaten per jaar. Dat dit verschil relatief klein is, is het gevolg van de brede scope van het wetsvoorstel (zie ook uitleg Hoofdstuk 3.2.2).

³ Ter indicatie, als het om de helft van de jaarlijkse instroom van bachelorstudenten zou gaan betreft het circa 1800 studenten.

⁴ Bachelorstudenten meenemen zal het aantal screenings sterk verhogen. En wij zien niet hoe de aanvullende criteria (TRL en mogelijke militaire/vitale toepassing) het aantal screenings aanzienlijk kunnen verlagen.

De beslistermijn van 4 (+4) weken heeft grote negatieve gevolgen voor het aantrekken van technisch talent. De onvermijdelijke vertraging en onzekerheid zal ertoe leiden dat sommige kandidaten en studenten andere (Europese) universiteiten en bedrijven verkiezen boven Nederlandse kennisinstellingen. Zie ook Hoofdstuk 3.7.1.

3.5.2 Gevolgen vacatureprocedures medewerkers

Binnen de categorie van medewerkers verdienen met name PhD-kandidaten en postdocs de aandacht. Niet alleen omdat zij het overgrote deel van medewerkers zijn, maar ook omdat hier zelfs een maximale termijn van 4 weken in de praktijk problematisch zal zijn. PhD-kandidaten en postdocs worden vaak aangesteld binnen de context van een specifiek onderzoeksproject met een vaste startdatum. Door vertraging in de selectieprocedures kunnen projectleiders financiering mislopen. Bijkomende zorg is dat vacaturehouders hierdoor in de verleiding worden gebracht om kandidaten uit risicolanden minder snel uit te nodigen voor sollicitatiegesprekken, puur om mogelijke vertragingen te voorkomen.

Verder wat betreft aantrekkelijk werkgeverschap het volgende punt: In het wetsvoorstel worden de mogelijkheden van (a) het nog niet aanbieden van de arbeidsovereenkomst totdat er een positief screeningsbesluit is en (b) het werken met ontbindende of opschortende voorwaarde(n) voor dekking van uitkomst negatief screeningsbesluit besproken. Echter, TU Delft wil een nieuwe medewerker het liefst een ongeclausuleerde arbeidsovereenkomst aanbieden, waarbij geen sprake is van een ontbindende of opschortende voorwaarde. Die voorwaarde invoeren kan immers grote – financiële – gevolgen hebben voor buitenlandse kandidaten. Zo kan al huisvesting geregeld zijn in Nederland, de huisvesting in het thuisland opgezegd zijn, visa dient aangevraagd te worden en zo verder.

3.5.3 Gevolgen inschrijfprocedures studenten

Het is onduidelijk wat het wetsvoorstel betekent voor de wettelijke inschrijftermijnen. Op dit moment geldt een 'negatieve' inschrijftijd van 1 maand. Dat wil zeggen, studenten kunnen zich tot 1 oktober inschrijven voor een opleiding die start op 1 september. Dat kan niet als daarna ook nog een screening uitgevoerd moet worden.

De uitdrukkelijke bedoeling om de screening alleen toe te passen op de 'laatste'/'geselecteerde' kandidaat lijkt daarnaast extra slecht van toepassing op aspirant-studenten voor Selectie of Numerus Fixus opleidingen.

3.5.4 Opvangen van pieken

Screeningsverzoeken zullen in piekmomenten komen. In juni en december heeft TU Delft gemiddeld 20% meer open vacatures. Nieuwe masterstudenten starten vooral in januari (interne doorstroom) en september (interne en externe doorstroom). De capaciteit van de uitvoerder van de screening (Justis) moet dus niet gericht zijn op gemiddelden, maar juist pieken kunnen opvangen.

3.6 Regeldruk en financiële impact

Disclaimer: onderstaande berekeningen zijn gebaseerd op inschattingen die van (onbekende of complexe) aspecten afhangen. Wij hebben desondanks gepoogd een realistische (minimale)

inschatting te maken en onderbouwen. We rekenen met een gemiddelde van €100.000,- per jaar per FTE.

3.6.1 Eenmalige kosten aanwijzen screeningsplichtigen

Eenmalige kosten voor het aanwijzen van screeningsplichtigen bedragen naar schatting in totaal ruim 1 miljoen euro. Hieronder wordt dit bedrag opgebouwd.

De beoordeling van technologie is een samenspel van mensen met kennis van kennisveiligheid enerzijds en de onderzoeker met kennis van het vakgebied anderzijds. De afdeling kennisveiligheid moet alle wetenschappelijke afdelingen langs om te beoordelen welk onderzoek binnen de screeningswet valt. Uit ervaring weten wij dat deze exercitie +-2 werkweken per afdeling kost (voorbereiding, bespreken met onderzoekers, eventueel vervolgonderzoek, verslaglegging). TU Delft heeft in totaal 33 wetenschappelijke afdelingen. In totaal zijn dat +-66 werkweken. Inschatting kosten: €150.000,-.

Stel we willen dit binnen 1 jaar uitvoeren, dan hebben we daar gedurende dat jaar minstens 3 medewerkers voor nodig die er ieder 50% van hun tijd aan besteden. Hier zijn mensen voor nodig met specifieke expertise zoals kennis van sancties en exportcontrole en een basisbegrip van de onderzoeksgebieden. Het werven van mensen is lastig omdat de kennis en expertise schaars is en het opbouwen van die expertise onder huidig personeel kost jaren.

Wetenschappelijk personeel moet meewerken aan die beoordeling van hun vakgebied. Per persoon kost dat ongeveer 2 uur. Bij TU Delft zijn dit bijna 9000 wetenschappers. Dus $2 \times 9000 = 18.000$ uur. Tijdens deze uren kunnen de medewerkers niet hun andere werk doen. Inschatting kosten: €900.000,-.⁵

Bij deze berekening is uitgegaan van onze suggestie om de aanvullende criteria (TRL en mogelijke vitale/militaire toepassing) buiten beschouwing te laten (zie Hoofdstuk 3.1.2). Mét die criteria zal de beoordeling velen malen langer duren.

3.6.2 Eenmalige kosten voor compartimentering (fysiek en digitaal)

Eenmalige kosten voor compartimentering (fysiek en digitaal) bedragen, afhankelijk van het niveau waarop gecompartmenteerd wordt, naar schatting 1 miljoen euro.

In zijn algemeenheid geldt dat de kosten voor het realiseren van fysieke en digitale compartimentering moeilijk zijn in te schatten, omdat deze sterk afhangen van het gebouw en bestaande voorzieningen. De kosten zullen bestaan uit het aanleggen van een basisinfrastructuur en aanvullende kosten per af te scheiden onderdeel. Een richtbedrag van €50.000 per onderdeel wordt niet als standaard bevestigd binnen TU Delft en er wordt benadrukt dat niemand zich op dit moment wil wagen aan een exacte inschatting. We hebben echter reden om te denken dat de gemiddelde kosten aanzienlijk hoger liggen dan het van €50.000 per onderdeel.

---

⁵ Bij gebrek aan een betere rekenmethode is hier gerekend met 9 FTE (vergelijkbaar met 18.000 uur). Die vergelijking gaat niet helemaal op, omdat het niet 9 losse medewerkers zijn.

Laten wij ter illustratie uitgaan van het in de wettekst genoemde bedrag van €50.000,- om een onderdeel digitaal en fysiek te compartimenteren. TU Delft heeft ongeveer 20 afdelingen (van de 33 afdelingen in totaal) die gecompartmenteerd moeten worden. Inschatting kosten: 1 miljoen euro.⁶

3.6.3 Eenmalige kosten reorganisatie

Eenmalige kosten voor het reorganiseren van processen op het gebied van HR en studentenzaken bedragen naar schatting 2 miljoen euro.

De afdelingen kennisveiligheid, HR en studentenzaken en de faculteiten moeten processen rondom werving en selectie en aanmelding studie aanpassen om te voldoen aan de screeningswet. Een dergelijke reorganisatie kost naar inschatting €20.000,- per betrokken personeelslid. Dit baseren wij op ervaringen met een recente reorganisatie binnen TU Delft. Wij gaan uit van 100 personen, dus in totaal 2 miljoen euro.

3.6.4 Doorlopende kosten uitvoering wet

Doorlopende kosten voor o.a. het bijhouden van het overzicht van hoog-risico onderdelen, de procesbegeleiding screening, het toegangsmanagement, extra wervings- en selectiekosten en de begeleiding van subsidieaanvragen bedragen naar schatting bijna 1 miljoen euro per jaar. Hieronder wordt dat bedrag opgebouwd.

Het overzicht moet actueel gehouden worden. Het onderzoeksgebied van een onderzoeker verandert (meestal gradueel), nieuwe onderzoeksprojecten ontstaan en er komen nieuwe ‘onderdelen’ bij. Daarom zal (bijvoorbeeld) ieder jaar opnieuw met de onderzoekers gesproken moeten worden of de beoordeling van screeningsplichtigen nog actueel is (zie ook Hoofdstuk 3.1.3). Deze jaarlijkse exercitie zal sneller gaan dan de eerste uitvraag. We gaan uit van 2 medewerkers die hier 30% van hun tijd aan besteden en de medewerking van wetenschappers. Inschatting kosten: €100.000,- per jaar.

De begeleiding van de screeningsaanvraag (communicatie, formulier invullen, verwerken van besluit, etc.) kost ongeveer 2 uur per te screenen persoon. Na een positieve screening moet toegangsmanagement geregeld en beheerd worden. Daar rekenen wij ongeveer 1 uur per persoon voor. In totaal dus $3 \times 3500 = 10.500$ uur. Oftewel ongeveer 5 FTE = €500.000,- per jaar.

Daarnaast moeten de vacatures waarbij de kandidaat een negatief screeningsbesluit ontvangen heeft opnieuw opengesteld worden. Werving en selectie kost ongeveer 1 werkweek per vacature. We schatten in dat 5% een negatief screeningsbesluit zal ontvangen. 5% van 1500 vacatures (zie Hoofdstuk 3.4) maakt dat jaarlijks 75 vacatures opnieuw opengesteld moeten worden als gevolg van de wet screening kennisveiligheid. Dat komt neer op bijna 3000 uur, oftewel ongeveer 1,5 FTE = €150.000,- per jaar.

Wat betreft subsidieaanvragen, zowel bij de EU of Nederlandse overheid, geldt dat er additionele expertise nodig is om te voldoen aan de pre-award compliance. Dit is nodig om de

---

⁶ Ter indicatie: in het geval van secties gaat het om 284 secties (van de 385 secties in totaal). Inschatting kosten: 14 miljoen euro.

aanwerving van (excellente) onderzoekers te kunnen blijven voortzetten. Wij rekenen wat dit punt betreft op minimaal 2 FTE, oftewel €200.000,- per jaar.

3.6.5 Ontbreken van extra financiële middelen

Zoals hierboven toegelicht gaat het wetsvoorstel voor extra kosten zorgen: naar schatting eenmalig 4 miljoen euro en doorlopend bijna 1 miljoen euro. De demissionair minister van OCW heeft aangegeven dat er geen extra middelen beschikbaar komen voor de uitvoer van dit wetsvoorstel. Het is onrealistisch dat universiteiten dit “erbij” kunnen doen in een tijd waar de universiteiten al grote bezuinigingen moeten doorvoeren.

3.7 Bredere context

3.7.1 Concurrentiepositie binnen EU

Wij ervaren de verschillen in Europa wat betreft kennisveiligheidsbeleid en -praktijk nu al als groot. Deze wet zal het verschil tussen Nederland en andere Europese landen vergroten en verharderen. De zorg bestaat dat het beoogd effect van ‘gewenste zelfselectie’ doorslaat en zal leiden tot het missen van talentvolle kandidaten die zullen kiezen voor of sneller worden aangenomen op posities bij instellingen buiten Nederland (maar wel binnen Europa), puur omdat er het proces van screening er in die landen (nog) niet is. Andere landen bieden simpelweg meer zekerheid en vrijheid. Dit geldt voor zowel *nieuwe* als *huidige* wetenschappers en studenten. Daarom onderstrepen wij het belang van een gelijk internationaal (minimaal Europees) speelveld.

Tezamen met de bezuinigingen op het hoger onderwijs in Nederland creëert dat mogelijk de ‘perfecte storm’ waarbij dat niet alleen negatieve gevolgen zal hebben voor de concurrentiepositie van Nederlandse kennisinstellingen, maar ook op het (toekomstig) verdienvermogen van Nederland welke dit wetsvoorstel juist mede poogt te beschermen.

Wij hebben bijvoorbeeld meermaals meegemaakt dat een kandidaat waarover een kennisveiligheidsadviesproces gaande was, opteerde voor een aanbod vanuit een andere Europese instelling zonder een dergelijk (intern) adviesproces. Wij maken ook mee dat na een besluit van een decaan een kandidaat niet aan te nemen op basis van o.a. een negatief kennisveiligheidsadvies, dezelfde kandidaat kort daarna werkzaam was op een gelijksoortige positie bij een andere Europese instelling.

Verergering van het risico op het missen van talentvolle kandidaten en verslechtering van de concurrentiepositie van Nederland ontstaat door de uitdrukkelijke bedoeling dat de kennisinstelling alleen de definitief geselecteerde kandidaat voor de positie mag laten screenen en daarbij andere kandidaten ook niet in de wacht mag zetten. Voorkeurskandidaten hebben vaak ook meerdere (Europese) aanbiedingen op zak.

Ten slotte: zal de Nederlandse overheid zich op Europees niveau inzetten tot aanpassing van de EU-Richtlijn 2016/801, zodat wél voldoende grondslag zou kunnen worden gevonden om een screening voorafgaand aan en met het oog op de verblijfsrechtelijke procedure te laten plaatsvinden? Naar ons begrip, is dit namelijk precies wel wat het geval is bij de Britse ATAS screening.

3.7.2 Impact internationale samenwerking

We voorzien in het kader van studentuitwisseling en samenwerking met internationale partners op gezamenlijke onderzoeksprojecten risico op bemoeilijking van samenwerking. Met name binnen strategische partnerschappen van onze instelling met andere Europese universiteiten zal dit dergelijke (strategische) samenwerkingen bemoeilijken.

Zo gaat de huidige samenwerking uit van wederkerigheid. Als er vanuit de inkomende studenten een teruggang komt zal dat ook een effect hebben op onze studenten naar het buitenland. Anderzijds kan het verschil in aanpak wat betreft kennisveiligheid binnen Europa (inclusief bij onze strategische partners) er mogelijk toe leiden dat, om pijnlijke situaties te voorkomen, ervoor gekozen wordt om bepaalde uitwisselingen of programma's dan maar niet meer te organiseren.

3.7.3 Open science

Vanuit het wetsvoorstel wordt gesuggereerd dat het al staande praktijk en cultuur is dat niet alle onderzoeksresultaten of data gepubliceerd wordt. Onze indruk is dat het niet publiceren niet tot zelden voorkomt en er is absoluut geen sprake van een dergelijke cultuur. Vaak wordt (open) publicatie zelfs vereist vanuit de subsidieverstrekker. Daarom is het noodzakelijk dat de hele keten aangepakt wordt vanuit een eenduidig centraal aangestuurd beleid.

Wat betreft de paragraaf "De screening kennisveiligheid in relatie tot open science" (pp. 26-27) zou een duidelijker onderscheid tussen de volgende twee zaken moeten worden gemaakt:

1. De verplichting van wetenschappers transparant te zijn, wat betekent dat ze in beginsel alle relevante data en resultaten van wetenschappelijk onderzoek publiek moeten maken en als "delen van het onderzoek of van de data niet toegankelijk worden gemaakt, dient de onderzoeker goed gemotiveerd aan te geven waarom dat niet mogelijk is." (Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, p. 13). Aan deze wetenschappelijke integriteitverplichtingen kan en moet ook voldaan worden als er geen sprake is van open science.
2. Het open access beschikbaar maken van wetenschappelijke resultaten en data (open science). Dit is een verplichting voor onderzoek gefinancierd door NWO en de EU (en sommige andere subsidiegevers), maar niet bijvoorbeeld voor eerste geldstroomonderzoek (hoewel het daar nog steeds wenselijk is).

De tekst van de memorie van toelichting concentreert zich op het tweede punt (open science) zonder voldoende op het eerste punt in te gaan; het wordt niet duidelijk wanneer en op welke gronden kennisveiligheidsoverwegingen de verplichting om alle resultaten en data te publiceren overrulen.

3.8 Juridisch commentaar

Aan doorstromende studenten met een bachelor behaald aan de TU Delft zijn wij, als TU Delft, verplicht om een daarbij passende masteropleiding aan te bieden. Wat als deze master raakt aan de sensitieve technologieën als vanuit het wetsvoorstel? Zijn wij als TU Delft dan verplicht om een andere (additionele) masteropleiding aan te bieden die inhoudelijk past bij de

voorgaande bacheloropleiding, indien de screening een negatief resultaat heeft? Dat lijkt ons geen juist uitgangspunt voor de oprichting en invulling van een masteropleiding.

We missen bij de verwerking van de bijzondere persoonsgegevens in artikel 20 wetsvoorstel en bij de toelichting verwijzing naar art 23 UAVG (verwerkingsverbod).

Met betrekking tot de verwerking van strafrechtelijke persoonsgegevens verwijst de toelichting alleen naar de verwerking van door de Minister zoals beschreven in artikel 17 van het wetsvoorstel. De tekst van artikel 21 wetsvoorstel verduidelijkt wel dat strafrechtelijke gegevens en BSN mogen worden verwerkt, voor zover die gegevens noodzakelijk zijn voor uitvoering van de wet. Het is aan te raden om te verduidelijken voor wie dit artikel is geschreven (alleen voor de minister of ook voor de kennisinstelling en/of uitvoerende instantie?). In de andere artikelen komt dat namelijk duidelijker naar voren en het is een onderwerp waar geen onzekerheid over dient te bestaan gelet op het verwerkingsverbod uit de AVG.

Op pagina 80 wordt onder het kopje 'Juistheid' aangegeven dat er de risico's met betrekking tot de verwerking van een BSN worden geminimaliseerd door de technische en organisatorische maatregelen die worden getroffen. Wordt hier (uitsluitend) bedoeld de maatregelen die de Minister treft en/of de maatregelen die bij Justis worden getroffen? Of heeft de kennisinstelling hier ook een rol? Zo is het onduidelijk of het BSN altijd rechtstreeks van de screeningsplichtige wordt verkregen of (soms ook) via de kennisinstelling. Deze onduidelijkheid hangt deels ook samen met de opmerking hierboven over de onduidelijkheid over de bedoeling van artikel 21 wetsvoorstel.

Onduidelijkheid is er over het al dan uitvoeren van een DPIA die vereist is op grond van artikel 35 AVG. Zal de Minister dit uitvoeren en publiceren en/of hebben kennisinstellingen hierin zelf nog een rol?

Met betrekking tot de meldplicht over de hoog-risico onderdelen van de kennisinstelling is onduidelijk hoe die meldplicht ingericht gaat worden en vorm krijgt. Wordt er een online formulier beschikbaar gesteld of moet er een uitvoerige rapportage bij de Minister worden ingediend? Moet periodiek worden gemeld of binnen een bepaalde termijn na de inwerkingtreding van deze wet en vervolgens per wijziging in de hoog-risico onderdelen binnen de kennisinstelling? De toelichting bij artikel 7 wetsvoorstel lijkt erop te wijzen dat er een proactieve houding wordt verwacht van kennisinstellingen om continu te monitoren of er nieuwe relevante onderdelen zijn. Het is van belang om dit concreter en duidelijker voor de kennisinstellingen te regelen in het wetsvoorstel, mede gelet op eventuele handhaving.

Een aanscherping in de verantwoordelijkheden tussen screeningsplichtige en kennisinstellingen achten wij noodzakelijk. Wij menen op basis van het wetsvoorstel te begrijpen dat de strikte verantwoordelijkheid van de kennisinstelling niet verder gaat dan (i) het wijzen van de kandidaat op de screening en (ii) de kandidaat alleen toegang te verlenen tot het hoog-risico onderdeel na ontvangst van het positief screeningsbesluit. En dat de screeningsplichtige verantwoordelijk is voor het aanvragen van de screening en het aanleveren van de benodigde informatie. In de huidige formulering is het echter ambigu wie waarvoor exact verantwoordelijk is.

Met betrekking tot het toezicht en het kunnen opleggen van een last onder dwangsom acht de TU Delft een nadere toelichting op pagina 86 van de toelichting bij het wetsvoorstelnoodzakelijk om meer duidelijkheid te verkrijgen over de verantwoordelijkheden van kennisinstellingen bij het aanwijzen van hoog-risico onderdelen die wellicht niet “duidelijk” zijn voor de kennisinstelling om de onderdelen aan te wijzen. Wanneer is het wel duidelijk? Deze formulering geeft rechtsonzekerheid.

TU Delft wil in het kader van de regeldruk zoals opgenomen onder het kopje 8.2 van de toelichting bij het wetsvoorstel benadrukken dat duidelijk gemaakt worden wat de rol is van kennisinstellingen bij de aanvragen van een screeningsplichtige. Het is voorstelbaar dat “onvolledige aanvragen” zich geregeld zullen aandienen. Met name in de beginfase van inwerkingtreding van het wetsvoorstel. Daarbij hebben we ook de verwachting dat de screeningsplichtige ons, als kennisinstelling, mogelijk om hulp zal vragen bij het aanleveren voor de gevraagde extra informatie en/of tegenlezen van de gevraagde extra informatie alvorens deze wordt aangeleverd. In de elders voorgestelde “communicatielijn” zou het goed zijn aandacht te besteden aan dat de screeningsplichtige verantwoordelijk is voor het aanleveren van de informatie en dat de kennisinstelling geen verplichting heeft de screeningsplichtige daarbij te assisteren.